

HAYLEY LONG

IL LUSTRAT per GEMMA CORRELL

Estrella Polar

HAYLEY LONG

IL·LUSTRAT per GEMMA CORRELL

Estrella Polar

Títol original: *Being a girl*

© del text: Hayley Long, 2017

© de les il·lustracions: Gemma Correll, 2017

Disseny d'Anita Mangan

© de la traducció: Núria Curran i Valls, 2017

Publicat originalment per Hot Key Books Northburgh House, a Londres,
Gran Bretanya, 2015.

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2017
www.estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-395-7

Dipòsit legal: B. 22. 177-2017

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDIX

1. Ser una noia 5
2. Una breu lliçó d'història
en femení 21
3. Harpies i hormones 37
4. Maleïda regla 69
5. Cara, moda
i primeres impressions 91
6. Necessitats peludes 113
7. Qüestions amoroses 149
8. Sexe: el que cal saber ... 185
9. Ser una dona 211
10. Solució del lloc 221
11. Gràcies 222

Aquest llibre te'l dedico a tu.
Sí, sí, a TU.

Capítol 1

SER UNA NOIA

Ser una noia és fantàstic

I ser una adolescent, una adolescent noia, és especialment fantàstic.

Per començar, que no siguis una persona del tot desenvolupada és bo. Això vol dir que ningú amb sentit comú pot esperar que et comportis com una persona sensata durant hores i hores. Però, al mateix temps, ja no ets una nena petita. I això també és bo. Perquè ningú amb sentit comú pot esperar que et posis aquell ponxo de color turquesa que la teva àvia et va teixir a mà i amb tot l'amor del món.

I quan ets una noia adolescent tens quasi tot el temps del món per fer les coses que realment vols fer. Com dormir, xatejar i posar la música alta, i dormir, i anar de botigues, i portar roba guapa, i dormir, i xerrar, i riure fins a tenir agulletes, i dormir, i somiar, i ser una mica imprevisible.

I quan ets una noia adolescent no t'has de molestar a fer les coses avorrides, com ara tenir una feina a jornada completa o pagar factures.

Resumint, estàs en una situació única i especial.

Et desitjo molts bons dies!

I aleshores, per què hauries de perdre el teu valuós temps adolescent llegint aquest llibre?

No hauries d'estar vivint, simplement, aquest somni meravellós que és la vida adolescent?

La resposta és sí i no. Viu el somni, i tant. Però dedica també un parell d'hores a llegir aquest llibre. És bastant probable que n'extreguis alguna cosa útil. Perquè malgrat que **la teva edat** ja et converteix automàticament en una de les **coses més radiant i joves** del planeta Terra, ser una noia adolescent no és un HI, HI, HA, HA infinit i continu.

A vegades, tot és bastant de bojos, desconcertant i **tremendament i maleïdament estrany**.

I sovint fa mal, aquell mal de panxa horrible. Cosa que segurament ja saps.

Durant aquests dies de mal de panxa, potser desitges ser un noi. Però si creus que per als nois és tot més fàcil, atura't un moment i pensa en aquestes tres coses:

1. **L'olor de la teva habitació.** Estic segura que fa bona olor. Tinc raó? Ara pensa en l'habitació del teu germà.¹ No cal que digui res més, oi?
2. **Els cossos masculins són estranys.** No estic sent grollera. És un fet. No té cap sentit negar-ho —el penis és un aparell terriblement peculiar, per exemple—. Té les seves funcions, és clar. De fet, pot fer coses meravelloses. Però, de debò, realment vols tenir penis?

No, oi? Jo tampoc.

¹ No tens germà? Cap problema. Troba una habitació de casa teva que estigui lliure, llença-hi una mica de gespa humida, un parell d'hàsters, un plat d'espaguetis amb formatge i un parell de botes de futbol. Aleshores inspira profundament. Molt probablement aquesta olor s'assemblaria força a la de l'habitació del teu germà, si en tinguessis.

3. Alguns nois s'obsessionen tant amb el penis, que passen per una fase en què no són capaços de controlar els seus impulsos físics i no poden parar de dibuixar ous i tites aleatòriament per totes les cadires de l'insti. I per les taules. I a les parets. I a les targetes d'autobús. Si fossis un noi, podries ser tu aquell que agafa amb força un retolador suat i es dedica a decorar frenèticament el seu món amb tites i més tites... No ho sé, què vols que et digui...

Encara desitges ser un noi?

Si la resposta és sí, **no entris en pànic**, sisplau, no ets la primera i, certament, no seràs l'última. Aquestes coses passen. Això és perquè el **gènere** és una cosa que se'ns imposa tant si ens agrada com si no. Una mica com un regal d'aniversari lleig. O un ponxo fet a mà. Parlaré més sobre la qüestió del gènere més endavant.

Si la teva resposta no és sí, sinó

ni de conya

...aleshores benvinguda de nou a la germandat, amiga. Ser una noia és una cosa que val la pena celebrar. Vol dir que ets

jove

i

FASCINANT

i

tens un munt de possibilitats.

I, d'acord, hi ha aquells moments fumuts de mal de panxa. I també altres coses fotudes, però la qüestió és:

No cal que passis per cap d'aquestes coses merdoses tu sola.

Perquè si hi ha **una cosa** que nosaltres, les noies, dominem força bé és **parlar sobre com ens sentim**. I això és molt útil. Perquè vol dir que alguna noia d'alguna banda (ja sigui la teva millor amiga, o la teva compassiva germana, o la teva tieta de confiança, o una dona qualsevol que ha escrit una carta en una revista) sabrà **exactament** com et sents i tindrà moltes ganes de compartir la seva experiència amb tu. Això farà que aquell moment fumut sembli menys merdós i més normal. Però per si de cas encara penses que **NINGÚ** ho t'entén i estàs completament sola en això, insistim: no és així! Em tens a mi, que t'estic parlant a través d'aquest llibre!

Però, qui dimonis sóc jo?

Escric coses per a adolescents, i la meva missió aquí és guiar-te a través d'alguns dels moments més difícils de la vida i explicar-te **tot el que sé** sobre el fet de ser una noia. I en sé un parell o tres de coses perquè:

1. N'he estat una.
2. Actualment sóc una dona,² que en realitat és més o menys el mateix que ser una noia, però més gran.
3. A part de ser escriptora, vaig ser professora d'anglès durant molts anys, cosa que significa que he xerrat amb noies adolescents sobre tot allò que us pugueu imaginar i més. Aquí és on rau la bellesa dels llibres per a vosaltres! Estan plens de tot tipus de detalls que ens porten a debats fascinants. Les obres de Shakespeare són les millors perquè els seus temes preferits són bàsicament:

EL SEXE, LA MORT
I
L'ENGANY

² No crec que això canviï, ara per ara.

Per cert, saps quina edat tenia Julieta quan es va escapar d'amagat per casar-se amb Romeu? Tretze.

TRETZE!

O sigui que si algun dia sents algú queixant-se que la joventut d'avui dia com més va pitjor, ignora'ls sense dir res. S'equivoquen. I, si ho desitges, fes servir l'exemple de Romeu i Julieta com a evidència. No et tallis.

4. També he xerrat amb uns quants nois. Això vol dir que tinc **informació confidencial**. Et puc explicar alguna cosa sobre **què pensen els nois**. I, ho endevines? He netejat i esborrat tot de tites pintades amb boli en una cadira. Testicles peluts també.

Ah, i prometo no parlar-te com si fossis una nena petita, seré sincera i directa.

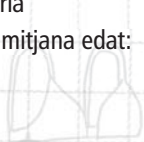
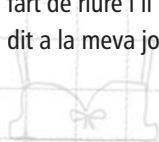
Però abans de continuar t'explicaré un secret personal. Jo vaig ser una adolescent terrible.

TERRIBLE

O això em pensava.
I si pogués viatjar en
el temps i explicar
a la meva jo de tretze
anys que un dia algú
confiaria en mi per dur
a terme la important
tasca d'escriure aquest
llibre, m'hauria fet un
fart de riure i li hauria
dit a la meva jo de mitjana edat:

Ningú em deixarà
mai escriure un
llibre així. Si no
duc ni sostenidors!

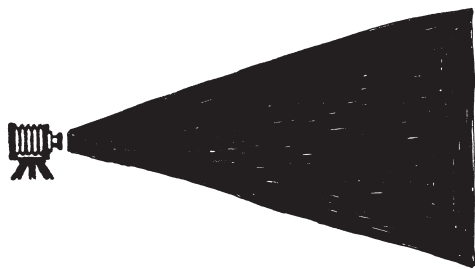

I aquest fet tan trist era realment cert. La qual cosa explica per què em pensava que era una adolescent tan terrible.

Fatalment terrible.

La veritat

El que estàs a punt de llegir probablement és la frase més importat que he escrit mai.

No hi ha
una manera
correcta de
ser una noia,
ni una manera
terrible
de ser-ho.

Tu assegura't només de ser un ésser humà mitjanament decent i estaràs bé.

Vinga, som-hi.

És fàcil, doncs, això de ser noia?

Mmm. Bé, tampoc vull dir ben bé això.

De fet, quan arribes a una certa edat ser una noia és realment **complicat**. Probablement ja ho has descobert tu mateixa.

La complicació comença l'instant que fem tatxan! i apareixem al món. Potser fins i tot abans d'això. Potser realment comença quan el metge o la infermera o la llevadora assenyala amb el dit una taca borrosa que es veu

en una pantalla (per cert, la taca ets tu, ja t'ho deus haver imaginat) i diu «Ooooh, serà una nena».³

Perquè és aleshores quan comença **la pressió**.

Necessito fer una pausa per presentar-vos el meu **Grup de discussió**. Es tracta d'un grup format per uns seixanta nois i noies de batxillerat que em van ajudar molt explicant-me la seva experiència personal en això de fer-se gran. Les noies del grup també van escriure respostes a aquestes tres preguntes:

1. Quines són les tres millors coses de ser noia?
2. Quines són les tres pitjors coses de ser noia?
3. Quin consell donaries al teu jo de tretze anys?

Aquestes són algunes de les respostes a la pregunta 2.

la pressió per estar guapa

la pressió per estar guapa és aclaparadora

la pressió d'haver de ser qualsevol altra persona a part de tu mateixa

la pressió per ser femenina i bonica

la pressió d'haver de sortir amb algú peti qui peti

³ Si etàs llegint això i resulta que ets un noi o un home, és poc probable que t'ho hagin dit mai, això. Però deixa'm aprofitar aquesta oportunitat per FELICITAR-TE ara mateix pel fet que siguis tan guai i tan curiós i estiguis llegint un llibre que es titula *Sóc noia*. Gràcies, senyor. Salutacions cordials.

Trobes que hi ha alguna cosa que es va repetint? Sí, oi? La paraula que comença per P,⁴ és clar. Apareixia una vegada i una altra.

D'on dimonis surt tanta **pressió**?

Bé, ara és quan arribem a una qüestió molt important...

⁴ Per cert, també es parlava força d'una altra paraula amb la P. Regaleu-vos un tampó si la podeu endevinar (període).

Gènere i identitat

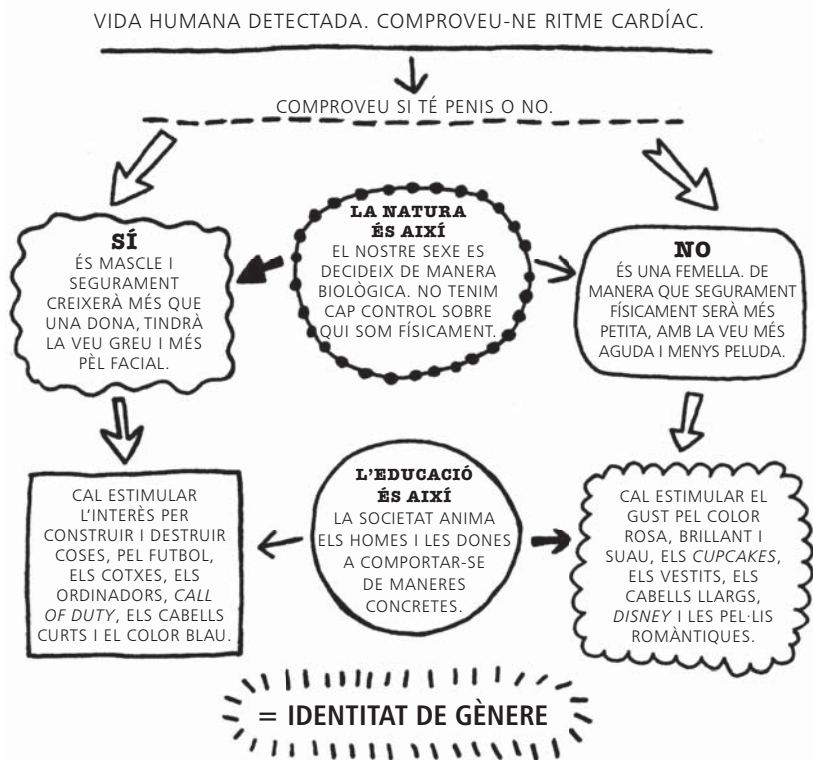
Les persones pertanyem a molts grups. A vegades formem part de grups més o menys petits, com ara un club d'art o un equip d'algun esport o una associació excursionista. Però, d'altres grups, en som membres sense que se'ns preguntin si hi volem pertànyer. Aquests són els grans. Com ser de classe treballadora o mitjana. O ser francès, britànic o americà. O, també, ser negre o asiàtic o jueu o irlandès. Tots aquests grups se'ls pot anomenar *comunitats* o *societats*. I el més gran té tants membres que no necessita cap tipus d'etiqueta extra o explicació. Simplement s'anomena *societat*.

La societat té una visió de tot. Sens dubte, té una visió del que és ser una noia. De manera que en el moment en què es descobreix el nostre sexe, la societat ens comença a bombardejar amb missatges sobre quin aspecte hem de tenir i com cal que ens comportem. Aquests missatges ens arriben a través de la tele, les revistes, els llibres, les pel·lis, i també a través de la nostra família i dels nostres amics. Les raons per les quals se'ns envien aquests missatges són molt complicades, però principalment es tracta d'un record del passat, quan els nois havien de lluitar contra mamuts peluts i bèsties salvatges, i les noies havien de quedar-se a la cova vigilant les criatures.

A grans trets, la cosa va una mica així:

Aquest sistema de **natura + educació = identitat de gènere** és, per a certa gent, tan útil, còmode i clavat com un rellotge, però per a d'altres també és font de molta pressió. De fet, la majoria de nosaltres, en algun moment de les nostres vides, sentim que estem sota algun tipus de pressió, ja que **no estem sempre tan entusiasmats** amb allò que se'ns diu que ens ha d'agradar.

I potser tampoc tenim l'aspecte que creiem que hauríem de tenir. Aquesta experiència de sentir-se una mica pressionat i una mica diferent és molt habitual. O sigui que si el rosa brillant et repugna, no t'estressis. Posa't els teus pantalons de camuflatge amb alegria. No estàs sola.

SER TRANSGÈNERE

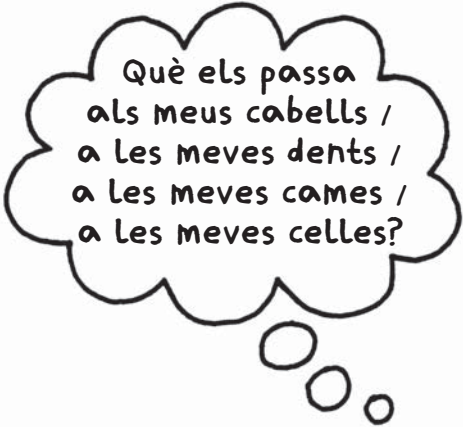
De manera molt ocasional, la pressió és molt més greu. Imagina't que un dia penses: «**Ohmerdamerdamerda! Em sento com si estigués totalment atrapada en el cos equivocat!**». Per què passa això? Ningú ho sap, realment. Però no oblidem que és la societat qui dona forma al gènere, i que no ens ofereix gaires opcions. A tots se'ns etiqueta d'una manera clara i evident com a **tío** o **tia**. Però no se'ns deixa ni escollir aquesta etiqueta, ni escollir els nostres cossos. Tornem a l'escena del coi de ponxo una altra vegada. Se'ns encasella en aquestes categories tant si ens agrada com si no. I doncs, què passa si tens tots els trets físics d'un noi però et sents com una noia? O potser és a l'inrevés? Què passa si **sents molt intensament** que has nascut amb el cos equivocat?

Així és com algunes persones se senten sempre. Es diu ser **transgènere**. Molta de la gent que es troba en aquesta situació està tan convençuda que hi ha hagut un error que estan fins i tot preparats per entrar a quiròfan per tal de solucionar la situació. És una decisió supertranscendent que demana tenir moltíssim valor per tirar-la endavant.

Si ara mateix estàs llegint això i reconeixes alguns d'aquests sentiments, sisplau, no ho pateixis sol o sola. **PARLA AMB ALGÚ AMB QUI CONFIÏS**. O, si aquesta opció és massa intimidant, posa't en contacte amb la gent de **www.acordlgbt.org**, que et podran ajudar. Es tracta d'una organització que dona suport a gent jove en qüestions d'identitat de gènere.

Però, per a la gran majoria de nosaltres, la pressió va més aviat per aquí:

Què els passa
als meus cabells /
a les meves dents /
a les meves cames /
a les meves celles?

Per què dimonis
no m'assemblo
gens a La
Beyoncé...?

I abans que ens n'adonem, ens estem jutjant a nosaltres mateixes, i pot ser que també estiguem jutjant els altres:

Com ho portes, això de ser una noia?

Marca la casella amb una creueta si...

- ☐ t'encanta el color rosa
- ☐ tens un aspecte atrevit amb roba de tirants
- ☐ camines sense problemes amb talons
- ☐ tens els cabells llargs, fins i sedosos⁵
- ☐ et pots maquillar els ulls amb una mà
- ☐ el dia dels enamorats estàs als núvols

Però, com amb tot, jutjar com portes això de ser noia no és senzill.

Sabent-ho, si has marcat sis de les sis caselles, fantàstic! Posa't bé els tirants, aparta't la fabulosa cabellera de la cara, i continua amb això **tal com ets**. No hi ha **absolutament res de dolent** en ser el tipus de noia que la societat voldria que totes fóssim. Simplement cal recordar que:

HI HA ALTRES MODELS POSSIBLES

⁵ Una cosa per l'estil és el que posa a les etiquetes de les ampolles de xampú, oi?

Els nens i les nenes no estan fets de pasta de pa de pessic i tampoc no se'ns ha fet amb un motllo ni se'ns ha posat al forn. **No és important** si no ens assemblen a la gent que apareix a les pel·lícules o als anuncis, ni si no ens hi identifiquem. La veritat és que **tots som diferents**. I a alguns nois els agrada el rosa, i a algunes noies els agrada col·leccionar cromos de futbol, i hi ha gent que té el nas tort, i algunes noies de tretze anys porten samarretes de roba interior. En aquesta qüestió, les paraules **bé** i **malament** no hi tenen cabuda.⁶

O sigui que, si no n'has marcat sis, o si no n'has marcat cap, això també està molt bé! Perquè hi ha milers de maneres de ser noia. La teva i única manera n'és una.

⁶ Sempre que procurem ser un ésser humà mitjanament decent, ja ho he dit, em sembla. A ningú li agraden els idiotes.